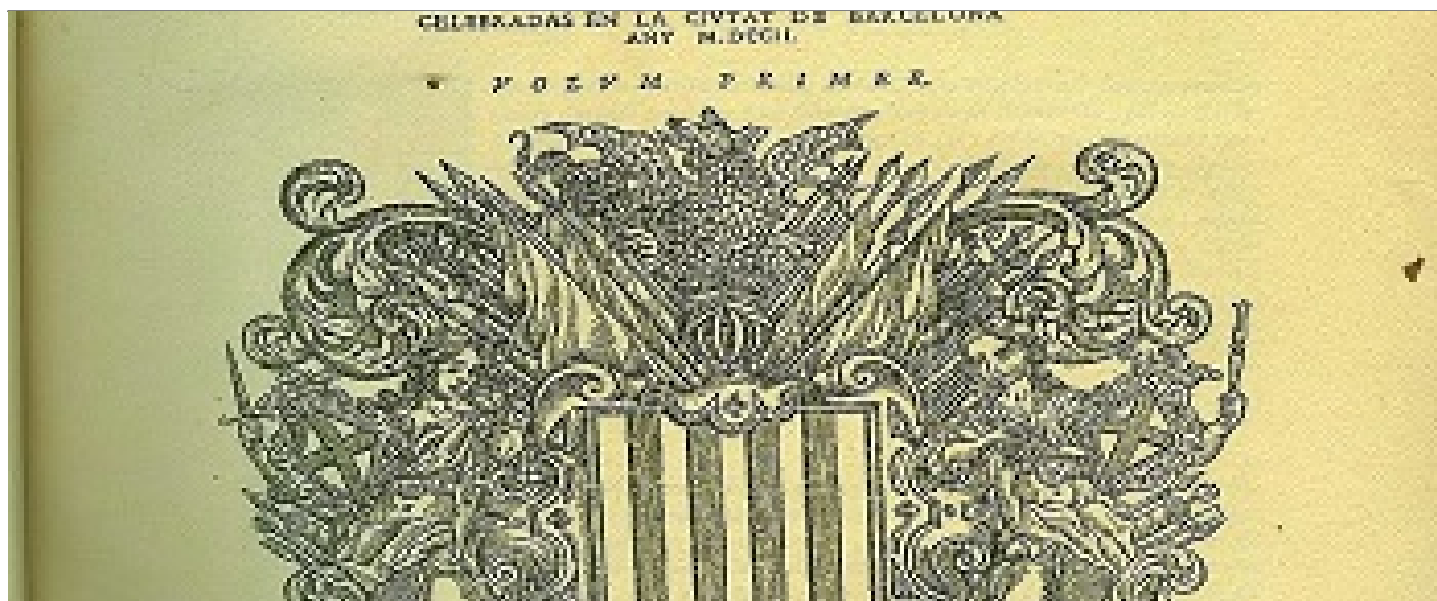

Saber la nostra història permetria actuar idòniament avui

Autor: Lluís Botinas

Data de publicació: 14-01-2019

Comunicació d'En Lluís Botinas al 17è Simposi sobre la Història Censurada de Catalunya, celebrat a Arenys de Munt al 18 de novembre del 2017.

Bon dia a tothom!

El meu agraïment a En Jordi Bilbeny i a l'Institut Nova Història per convidar-me per tercer any consecutiu a compartir el que, molt content i també molt empenyat, estic descobrint als meus 73 anys.

Si fa 7 o 8 anys algú m'hagués dit que avui s'estaria parlant a tot arreu d'independència de Catalunya, no m'ho hauria cregut i hauria pensat que es tractava d'una broma de mal gust.

Si fa 5 anys m'hagués sentit a mi parlar com ara parlo, m'hauria quedat bocabadat, corprès, esmaperdut i no-sé-què-més. Per què? Doncs perquè no tenia ni idea de tot això que ara estic descobrint... Com deia, molt content i també molt empenyat.

El títol d'aquesta breu exposició és ?Saber la nostra història permetria actuar idòniament avui?. I per “casualitat” trobo que aquest títol és molt oportú ara, quan s'està parlant d'autocrítica i de crítica i de no-sé-què sobre allò que els actuals dirigents independentistes han fet amb el poble de Catalunya.

Considero que és molt important saber d'on venim per poder decidir conscientment on volem anar. I saber qui érem per poder decidir voluntàriament qui volem ser. I per aquesta tasca, les investigacions de l'Institut Nova Història —i també les contribucions des d'un altre angle d'En Fomenko, que ho fan més complicat, però que també ressalten la potència que tenia el poble català fins al 1714— son fonamentals per saber la nostra autèntica Història.

Jo vaig començar a entrar en el que us explicaré gràcies al llibre Catalanofòbia, d'En Francesc Ferrer i Gironès —i

m'agradaria que ara es fes pressió perquè es reediti—, on vaig descobrir En Francisco Elías de Tejada, de qui us parlaré més endavant.

Però abans vull dir-vos que en aquest llibre em vaig trobar la frase de l'historiador romà Tàcit que fa: “La marca de l'esclau és parlar la llengua de l'amo”. Em va impactar molt i la vaig ampliar amb la següent: “La marca de l'ocupat és fer seva la visió de l'ocupant”. I he llegit també el llibre d'En Xirinacs La traïció dels líders, per veure si hi trobava elements que m'ajudessin a entendre millor el que està passant ara.

Per cert, En Xirinacs en el seu últim escrit diu: “He viscut esclau setanta-cinc anys en uns Països Catalans ocupats per Espanya, per França (i per Itàlia) des de fa segles. He viscut lluitant contra aquesta esclavitud tots els anys de la meua vida adulta. Una nació esclava, com un individu esclau, és una vergonya de la humanitat i de l'univers. Però una nació mai no serà lliure si els seus fills no volen arriscar llur vida en el seu alliberament i defensa.”

Doncs bé, a la pàgina 136 del primer volum de La traïció dels líders em vaig trobar que diu això: “Des del punt de vista català, que és el que ens interessa en aquest llibre, (...)”, i em va sobtar. I vaig associar-ho amb “La marca de l'ocupat és fer seva la visió de l'ocupant”. I també vaig recordar una conversa amb En Jordi Miravet, president del Memorial 1714, qui fa un parell anys em va dir que manca una visió nacional de la Història de Catalunya. I tot això em fa posar en el centre la pregunta “Quin és el punt de vista català?”, que considero decisiva. Perquè si no adoptem un punt de vista català, el que estem fent és aplicar un punt de vista no-català. I bàsicament un punt de vista castellà, que és el que ens té influïts des de fa segles i dominats des de fa 303 anys.

I per saber quina és la nostra Història, he descobert, gràcies a En Francisco Elías de Tejada, que els catalans érem el poble més lliure d'Europa. Us en llegiré tres frases:

*“La ordenación constitucional de Cataluña alcanzó en el siglo XIV una modernidad que asombra y un sentido de respeto a la libertad humana que bien podemos anhelar en el siglo XX” (aquesta persona va viure el segle XX; ara segurament diria XXI).

*“La civilización universal recibió una aportación catalana digna del máximo relieve: la consecución de la fórmula de libertad política más perfecta de la Edad Media”.

*“Las libertades eran tan catalanas, tan entrañadas en el alma colectiva, tan peculiares, que sólo las gentes de Cataluña podían entenderlas y guardarlas”.

Érem el poble més lliure. I vet aquí alguns elements d'això:

—La llei catalana era el costum en escrit del poble. Per tant, el Dret Català era de baix cap amunt, i no com el Dret Castellà, absolutista, que era de dalt cap a baix.

—Hi havia immunitas plebis, és a dir, immunitat del poble davant de qualsevol autoritat.

—Això anava lligat al fet que l'autoritat catalana havia d'actuar de forma que fos modèlica, és a dir, de manera que es guanyés la confiança dels seus i també, fins i tot, la confiança de l'enemic.

—Les Constitucions Catalanes recollien el dret que el poble català tingués a casa armes ofensives i defensives i de dia i de nit, sense cap impediment.

—A Catalunya i a la Nació Catalana no hi havia corrupció social.

—I la dimensió comunitària era importantíssima. I per això, per exemple, aquí no hi ha via “impostos” sinó que hi havia “contribucions”.

I quelcom d'això queda en el sentiment, en l'ànima del poble català, però cal recuperar-ho molt més. Per aquesta raó vaig fer un quadern recopilant capítols de llibres sobre el Dret Català. I l'obra de N'Alexandre Deulofeu mostra que

Catalunya va ser el bressol de la cultura europea, i amb la seva «Matemàtica de la Història» indica que l'imperi espanyol s'acabarà de descompondre al 2029.

Aquella societat catalana va acabar-se al 1714. I us recordo que aquí va haver-hi tot un any de commemoració del Tricentenari. Però, en canvi, a partir de l'1 de gener del 2015 ningú dels qui tenen veu política i pública no ha tornat a parlar del 1714. Però aquells anys van ser molt importants. El llibre d'En Josep Maria Torras Felip V contra Catalunya acaba la introducció afirmant: "L'estudi minuciós d'aquest procés de sotmetiment de Catalunya a la dinastia borbònica confirma que, quan va promulgar-se el Decret de Nova Planta, el 16 de gener de 1716, la feina bruta ja estava feta, i el procés de desnacionalització de Catalunya, amb extermini de la dissidència, devastació econòmica i dominació política i institucional, era ja irreparable". Malgrat això, continuem dempeus. Molt degenerats, sí, però dempeus.

Aleshores una conclusió importantíssima és que l'Estado-Español és irreformable. Continuar parlant de plurinacionalitat o de multinacionalitat és absurd, ja que l'Estat Espanyol es va formar com una presó de nacions.

Nosaltres som un país/poble/nació/estat europeu. El primer estat constitucional independent fins al 10 de setembre del 1714 i ocupat des de l'11 de setembre del 1714.

El meu plantejament és que si nosaltres afirmem públicament i argumentem jurídicament arreu que la nostra terra està ocupada des del 1714, que nosaltres hi som presos des d'aquella data, i que estem essent víctimes d'un genocidi començat molt abans del 1714, això farà que l'ocupant se'n vagi. I quan l'ocupant se'n vagi, automàticament tornarem a ser un Estat Europeu Constitucional i independent. Nosaltres no hem de posar a votació res de res!

A més, en els darrers temps he après que a les últimes Corts Catalanes (1705-6) es parlava de la República del Principat de Catalunya. Ara ens han fet una "cosa" que en diuen República Catalana, i resulta que des del dia en què es proclama el President mai ni una sola vegada signa "President de la República Catalana", sinó que continua signant "President de la Generalitat de Catalunya". Doncs bé, jo proposo que aquesta República Catalana nou-nada sigui acollida —com un fillot a qui li comença a batejar el cor— per aquella República del Principat de Catalunya que té més de mil anys d'Història: més de 700 d'aquests com a nació independent, i 303 com a nació ocupada.

Però si nosaltres no afirmem això, qui ho farà? Resulta que s'està dient "Tot depèn de nosaltres!". Però si nosaltres tenim un punt de vista castellà, que és el que actualment està dominant tot el moviment a Catalunya, no hi ha sortida, perquè el màxim que s'aconseguiria és una versió en català de l'Estado-Español nord-oriental".

Aleshores considero que és importantíssim posar en el centre...

—Que volem recuperar la llibertat. I això no és un tema polític, i encara menys és un tema econòmic.

—Que hem de reconstruir la nació. I per això hem de situar-nos en continuïtat amb els nostres més de mil anys d'Història

—I que així volem impedir el genocidi que se'ns està aplicant.

Però a més, si nosaltres no reprenem aquest ànim, aquest esperit del poble català, si no recuperem aquests continguts, resultarà que haurem impedit el genocidi, però farem suïcidi. I aleshores no tindrem ningú a qui queixar-nos. Deixeu de queixar-vos; que, per favor, es deixi de culpar Madrid. Madrid fa la seva obligació, que és mantenir-nos sotmesos, i espoliar-nos tot el que ens deixem espoliar fins a genocidar-nos. Aquesta és l'obligació de Madrid, i per això faran tot el que pensin que els fa falta fer.

Depèn tot de nosaltres? Sí, si adoptem el punt de vista català, si ens situem en la continuïtat amb els nostres més de mil anys d'Història, i si amb això obrim camí. I aquest camí serà d'una qualitat enorme. El poble català, que va ser fonamental durant segles, tornarà a ser-ho perquè Catalunya tornarà a ser lliure en una Europa totalment reconstruïda. Nosaltres som un factor fonamental d'aquesta reconstrucció.

Jo aquí estic plantejant un QUÈ, un contingut. Però aquest QUÈ cal traduir-lo en un COM. I a fer això us convido. Us convido a aprofundir en aquest QUÈ, a col·laborar en l'elaboració del COM i a assolir que s'estableixi una força sobre aquesta continuïtat que permeti que el poble català torni a aparèixer en l'escena internacional com el que érem... Però superat!

Gràcies!

